

Π Ι Ν Α Κ

ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ ΤΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΩΝ.

	Ὀριστική.	Προστακτική.	Εὐκτική.	Ἰποτακτική.	Ἀπαρέμφατος.	Μετοχή.
Ἐνεστώς	τύπτω	τύπτε	τύπτοιμι	τύπτω	τύπτειν	τύπτων.
Παρατατικός	ἔτυπτον	—	τύψοιμι	—	τύψειν	τύψων.
Μέλλον ἄ.	τύψω	—	τετύφοιμι	τετύφω	τετυφέναι	τετυφώς.
Παρακείμενος ἄ.	τέτυφα	τέτυφε	τυπόμαι	—	τυπεῖν	τυπῶν.
Ἵπερσυντελικὸς ἄ.	ἔτετύφειν	—	τετύποιμι	τετύπω	τετυπέναι	τετυπώς.
Μέλλον β'.	τυπῶ	—	τύψαιμι	τύψω	τύψαι	τύψας.
Παρακείμενος β'.	τέτυπα	τέτυπε	τύποιμι	—	—	—
Ἵπερσυντελικὸς β'.	ἔτετύπειν	—	—	—	—	—
Ἄδριστος ἄ.	ἔτυψα	τύψον	τύποιμι	τύψω	τύψαι	τύψας.
Ἄδριστος β'.	ἔτυπον	τύπε	—	τύπω	τυπεῖν	τυπῶν.

Π Η Ν Δ Ξ

ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΧΡΩΜΩΝ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ

Τ ὶ ν εῖ ς ΕΩ

Ἐνεστώς Παρατατικός	Ἄριστική.	Προστακτική.	Εὐκτική.	Ἐποτακτική.	Ἀπαρέμφοτος.	Μετοχή.
	ποιῶ ἐποιοῦν	ποιεῖ	ποιῶμι ἢ ποιῶν	ποιῶ	ποιεῖν	ποιῶν.

Τ ὶ ν εῖ ς ΑΩ.

Ἐνεστώς Παρατατικός	τιμῶ ἐτίμων	τίμα	τιμῶμι ἢ τιμῶν	τιμῶ	τιμᾶν	τιμῶν
------------------------	----------------	------	-------------------	------	-------	-------

Τ ὶ ν εῖ ς ΟΩ.

Ἐνεστώς Παρατατικός	χρυσῶ ἐχρύσουν	χρύσου	χρυσοῖμι ἢ χρυσῶν	χρυσῶ	χρυσῶν	χρυσῶν
------------------------	-------------------	--------	----------------------	-------	--------	--------

ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

τῶν Βαρυτόνων.

Ἐγκλισίαι ὀριστικῆς.

Ἐνεστῶς.

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Πληθυντικός.

Τύπτομαι	τυπτόμεθον	τυπτόμεθα (2)
τύπτῃ (1)	τύπτεσθον	τύπτεσθε
τύπτεται	τύπτεσθον	τύπτονται.

Παρατατικός.

ἐτυπτόμην	ἐτυπτόμεθον	ἐτυπτόμεθα
ἐτύπτου	ἐτύπτεσθον	ἐτύπτεσθε
ἐτύπτετο	ἐτυπτέσθην	ἐτύπτοντο.

(1) Ἡ ἀρχαία κατάληξις τοῦ προσώπου τούτου ἦτον εἰς ΕΣΑΙ, ὡς, τύπτεσαι, τὴν ὁποίαν ἐφύλαξεν ἡ σημερινὴ μας γλῶσσα· εἶναι κοινὴ καὶ εἰς τὴν Νέαν διαθήκην. Οἱ Ἴωνες ἀγμῶντες τὰ ἀλλεπάλληλα φωνήεντα, τὸ ἐπρόφερων τύπτεσαι, ἀποβάλλοντες τὸ Σ. Οἱ Ἀττικοὶ δ' ἐξ ἐναντίας προκρίνοντες τὰς συναίρεσις, ἔλεγον τύπτει, τὸ ὑποῖον ἢ κοινὴ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔτρεψεν εἰς τὸ τύπτῃ. Τοιαύτη τροπὴ γίνεται εἰς ὅλα τὰ εἰς ΕΙ δευτέρα πρόσωπα τῶν παθητικῶν, πλὴν τριῶν, εἰς τὰ ὁποῖα φυλάττεται πάντοτε ἡ Ἀττικὴ κατάληξις, βούλει, οἶει, ὄψει.

Τὸ αὐτὸ παρατηρεῖται καὶ εἰς τῶν ἄλλων χρόνων τὰ ἐνικά δευτέρα πρόσωπα τῆς ὀριστικῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων· οὕτω τὸ ἐτύπτου εἶχεν ἀρχαῖον σχηματισμὸν ἐτύπτεσο (ἐκ τοῦ τύπτεσαι)· ὅθεν κατὰ ἰωνικὴν ἀποβολὴν τοῦ Σ, ἐτύπτεο, καὶ κατὰ συναίρεσιν Ἀττικὴν ἐτύπτου· οὕτω καὶ τὸ ἐτύψω ἐκ τοῦ ἐτύψασο, καὶ τὸ τύπτου ἐκ τοῦ τύπτεσο, καὶ τὸ τύπτοιο ἐκ τοῦ τύπτοισο κ.τ.λ.

Εἰς τὰ παθητικά ὁμοίως τῶν εἰς ΜΙ, φυλάττεται ὁ ἀρχαῖος σχηματισμός· ὁμοίως καὶ εἰς ἄλλα τινὰ ῥήματα, ὡς, φάγομαι, φάγεσαι.

Τὴν σήμερον λέγομεν κοινῶς ἐγράφουσου, ἐλέγουσου, κ.τ.λ. ὅπου φαίνεται εἰς τὴν κατάληξιν οὐ ἐπροστέθη καὶ ἡ ἀρχαία σοπαμορφωμένη.

(2) Ἡ κατάληξις εθα εἰς τὸ πρῶτον πληθυντικὸν πρόσωπον, ἦτον εσθα εἰς τὴν Δωρικὴν, καὶ Ἴωνικὴν διάλεκτον, συχνὰ δὲ καὶ εἰς τοὺς Ἀττικοὺς ποιητάς· ἡ ἀρχαία αὕτη κατάληξις σώζεται καὶ τὴν σήμερον, μαχόμεσθα λέγουσι κοινῶς, φαινόμεσθα. κ.τ.λ.

Παρακείμενος.

Ἑνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
τέτυμμαί	τετύμμεθον	τετύμμεθα
τέτυψαι	τέτυφθον	τέτυφθε
τέτυπται	τέτυρθον	τετυμμένοι· εἰσί (1).

(1) Τὸ τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον γίνεται ἀπὸ τὸ τρίτον ἐνικὸν κατὰ πρόσθεσιν τοῦ Ν πρὸ τοῦ ΤΑΙ· ὡς, κέκριται, κέκρινται· Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔστιν τὸ ἐνικὸν τρίτον πρόσωπον ἔχη σύμφωνον πρὸ τοῦ ΤΑΙ, ὃ πρόσθετος τοῦ Ν εἰς τὸ πληθυντικὸν προξενεῖ κακοφωνίαν, διὰ τοῦτο μεταχρησίζονται περίφρασιν διὰ τοῦ παρακειμένου τῆς μετόχης, καὶ τοῦ εἰμί ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. Τὴν αὐτὴν περίφρασιν διὰ τοῦ αὐτοῦ λόγου μεταχρησίζονται καὶ εἰς τὸ τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ ὑπερσυντελικοῦ.

Οἱ Ἴωνες δὲ καὶ οἱ Δωριεῖς μεταβάλλουσι εἰς α τὸ ν τὸ πρὸ τῆς καταλήξεως ται καὶ το τῶν χρόνων τούτων, τρέποντες τὸ ψιλὸν εἰς τὸ ἀντίστοιχον αὐτοῦ δασύ, ὡς, τέθαπται, τεθάφαται· τέτακται, τετάχεται· πλὴν τοῦ ἀπίκαται, ἀπίκατο· Ἐκ τῶν εἰς ἀμετάβολον ληρόντων μόνα τὰ εἰς λω καὶ ρω λαμβάνουσι τὸν σχηματισμὸν τούτου, ὡς, ἔσταλται, ἐστάλαται, ἔσπαρται, ἐσπάραται.

Ἐὰν σ προερχόμενον ἀπὸ τὰ γλωσσικὰ δ, θ, τ, ζ, προηγῆται τῆς καταλήξεως μαι τοῦ παρακειμένου, τὸ σ τοῦτο μεταβάλλεται εἰς δ πρὸ τῆς Ἴωνικῆς καταλήξεως αται, ατο, καθὼς, σκευάζω, ἐσκεύασμαι, ἐσκευάδαται, ἐσκευάδατο (Ἡρόδ. ζ, 62, 67)· στολίζω, ἐστολίσμαι, ἐστολίδαται, ἐστολίδατο, κ.τ.λ. Τὸ δὲ ἐληλάδατο (Ὀδυσσ. η, 86, ἀντὶ ἐλήλᾶντο, ἔπαθεν ἀνωμαλίαν, εἰσαχθέντος τοῦ δ, ὡς φαίνεται, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συγμοσύσεως τῶν δύο α (ἐληλάατο)· τοιοῦτον καὶ τὸ ἀκηχέδαται (Ἰλ. ρ', 637), ἀντὶ ἀκηχέαται (ἐκ τοῦ ἀκᾶχημαι, ἀκήχημαι).

Καὶ τῶν καθαρῶν ῥημάτων τὸ τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον σχηματίζεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς πεφοβήατο (Ἰλ. φ', 206, ἀντὶ πεφόβηντο· εἰς ταύτην δὲ τὴν περίστασιν τὸ η ἢ ἡ δίφθογγος ει τρέπονται συνήθως εἰς ε, καθὼς, ἐνεπεπορπέατο (Ἡρόδ. ζ, 77), ἐκ τοῦ ἐμπορπέω· οὕτω καὶ ἐκεκοσμέατο ὀρμέατο, ἀποκεκλέατο (Ἡρόδ. θ, 50) ἀντὶ ἀπεκεκλείντο. Ὁμοίως καὶ αἱ καταλήξεις αυται, αυθο, μεταβάλλονται εἰς εαται, εατο, καθὼς, ἀναπεπτέαται (Ἡρόδ. θ, 9), ἀντὶ

Ἰπερσυντελικός.

Ἐνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός
ἐτετύμμη	ἐτετύμμεθον	ἐτετύμμεθα
ἐτέτυψο	ἐτέτυφθον	ἐτέτυφθε
ἐτέτυπτο	ἐτετύφθη	τυτυμμένοι ἦσαν.
Μετ' ὀλίγον Μέλλων (1):		
τετύφομαι	τετυψόμεθον	τετυψόμεθα
τετύφη	τετύφεσθον	τετύφεσθε
τετύφεται	τετύφεσθον	τετύφονται.
Ἄοριστος ἄ.		
ἐτύφθη	— —	ἐτύφθημεν
ἐτύφθης	ἐτύφθητον	ἐτύφθητε
ἐτύφθη	ἐτυφθήτην	ἐτύφθησαν.

ἀναπέπτανται· ἐπεπειρέατο (ὁ αὐτ. ζ', 125) ἀντί ἐπεπείραντο.

Ὁ σχηματισμὸς οὗτος εὐρίσκεται καὶ εἰς Ἀττικὰς τινὰς συγγραφάς, καθὼς, τετάχαται (Θουκυδ. γ', 13) ἐτετάχατο (ὁ αὐτ. ζ', 4· τετράφαται (Πλάτ. πολιτ. ζ', Σελ. 165)· ἀντιτετάχαται (Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 8, 5)

Εἰς ῥήματα τινὰ τὸ ν μεταβάλλεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς α εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ Ἐνεστῶτος καὶ ἄοριστου τῆς εὐκτικῆς εἰς τὴν παθητικὰ καὶ μέτα τοῦ παρατατικοῦ ὁμοίως καὶ τοῦ ἐνεστῶτος. Εἰς τὴν εὐκτικὴν ἢ μεταβολὴ αὕτη γίνεται πολλὰ συχνά, καὶ εἰς τοὺς Ἀττικὰς ποιητὰς, καθὼς, πευθοίατο (Ὀδυσ. α', 157)· ἀποφεροίατο (Ἡρόδ. ζ', 152) αἰσθανοίατο (Ἀριστοφ. Εἰρ. 209). Εἰς τὸν παρατατικὸν ἐπειρώατο (Ἡρόδ. α', 68), ἀντιἐπειρῶντο· οὕτω καὶ ἰδρύατο, παρετιθέατο. Ἡ κατάληξις ἔατο εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην συνειθίζεται εἰς τὰ ῥήματα τὰ κοινῶς λήγοντα εἰς οὐτο, αὐτο, καθὼς, ἀπεγραφέατο (Ἡρόδ. ε', 29· ε', 25)· οὕτω καὶ ἐσινέατο, ἐγενέατο· καὶ εἰς τὸν β' ἄοριστον, ἀπικέατο. Ὁμοίως, ἐδυνέατο, ἠπιστέατο, κατιστέατο, ἀντιἠδύναντο, ἠπίσταντο, καθίσταντο. Εἰς τὸν ἐνεστῶτα, καθὼς, κέαται, δυνέαται (Ἡρόδ.)

(1) Μετ' ὀλίγον Μέλλοντα δὲν ἔχουσιν ὅσα ῥήματα λήγουσιν εἰς ἀμετάβολον, καὶ ὅσα λαμβάνουσι χρονικὴν αὐξήσιν.

Μέλλων α.

Ἐνιχός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
τυφήσομαι	τυφθητόμεθον	τυφθητόμεθα
τυφήση	τυφθήσεσθον	τυφθήσεσθε
τυφθήσεται	τυφθήσεσθον	τυφθήσονται.

Ἄοριστος β.

ἐτύπην	—	ἐτύπημεν
ἐτύπης	ἐτύπητον	ἐτύπητε
ἐτύπη	ἐτυπήτην	ἐτύπησαν.

Μέλλων β.

τυπήσομαι	τυπησόμεθον	τυπησόμεθα
τυπήση	τυπήσεσθον	τυπήσεσθε
τυπήσεται	τυπήσεσθον	τυπήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τύπτου	τύπτεσθον	τύπτεσθε
τυπτέσθω	τυπτέσθων	τυπτέσθωσαν (1).

Παρακείμενος

τέτυψο	τέτυφθον	τέτυφθε
τετύφθω	τετύφθων	τετύφθωσαν.

Ἄοριστος α.

τύφθητι	τύφθητον	τύφθητε
τυφθήτω	τυφθήτων	τυφθήτωσαν.

(1) Ἐντὶ τῆς καταλήξεως ὡσαν τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου τῆς προστακτικῆς, ἢ κατάληξις ὧν εἶναι πολλὰ συνήθης εἰς τὴν Ἰωνικὴν, Δωρικὴν, καὶ μάλαστα τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον, καθὼς, ἐπέσθων (Ἰλ. ε, 170)· λεξάσθων (Ἰλ. ε, 67)· μαχέσθων (Ἡρόδ. θ' 48)· οὔτω καὶ κτεινέσθων, χρήσθων, ἀφαιρείσθων, ἐπαιρέσθων, παρακεκλήσθων, ἐξηρήσθων, ἐρῥώσθων, ἀπερῥίφθων, διανεμεθήτων.

Ἄριστος β΄

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Πληθυντικός.

τύπηθι

τύπητον

τύπητε

τυπήτω

τυπήτων

τυπήτωσαν

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τυπτοίμην

τυπτοίμεθον

τυπτοίμεθα

τύπτοιο

τύπτοισθον

τύπτοισθε

τύπτοιτο

τυπτοίσθην

τύπτοιντο.

Παρακείμενος.

τετυμμένος εἶην

— — —

τετυμμένοι

εἶημεν

— — εἶης

τετυμμένω

— —

εἶητε

— — εἶη

— —

εἶήτην

— —

εἶησαν.

Μετ' ὀλίγον Μέλλων.

τετυψοίμην

τετυψοίμεθον

τετυψοίμεθα

τετύψοιο

τετύψοισθον

τετύψοισθε

τετύψοιτο

τετυψοίσθην

τετύψοιντο.

Ἄριστος α΄.

τυφθείην

— —

τυφθείημεν

τυφθείης

τυφθείητον

τυφθείητε

τυφθείη

τυφθειήτην

τυφθείησαν.

Μέλλων α΄.

τυφθησοίμην

τυφθησοίμεθον

τυφθησοίμεθα

τυφθήσοιο

τυφθήσοισθον

τυφθήσοισθε

τυφθήσοιτο

τυφθησοίσθην

τυφθήσονται.

Ἄριστος β΄.

τυπείην

— —

τυπείημεν

τυπείης

τυπείητον

τυπείητε

τυπείη

τυπειήτην

τυπείησαν.

Μέλλων β'

Ἐνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός
τυπησοίμην	τυπησοίμεθον	τυπησοίμεθα
τυπήσοιο	τυπήσοισθον	τυπήσοισθε
τυπήσοιτο	τυπησοίσθην	τυπήσοιντο

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τύπτωμαι	τυπτώμεθον	τυπτώμεθα
τύπτῃ	τύπτῃσθον	τύπτῃσθε
τύπτηται	τύπτησθον	τύπτωνται.

Παρακείμενος.

τετυμμένος ὦ	— — —	τετυμμένοι ὦμεν
— — ῆς	τετυμμένω ῆτον	— — ῆτε
— — ῆ	— — ῆτον	— — ὦσι.

Ἄριστος α'.

τυφθῶ	— —	τυφθῶμεν
τυφθῆς	τυφθῆτον	τυφθῆτε
τυφθῆ	τυφθῆτον	τυφθῶσι.

Ἄριστος β'.

τυπῶ	— —	τυπῶμεν
τυπῆς	τυπῆτον	τυπῆτε
τυπῆ	τυπῆτον	τυπῶσι.

ΑΠΛΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς	τύπτεσθαι.
Παρακείμενος . . .	τετύφθαι.
Μετ' ὀλίγον Μέλλων .	τετύψεσθαι.
Ἄριστος α'	τυφθῆναι.
Μέλλων α'	τυφθήσεσθαι.
Ἄριστος β'	τυπῆναι.
Μέλλων β'	τυπήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

Ἄρσενικόν.

Θηλυκόν.

Οὐδέτερον.

ὁ τυπτόμενος	ἡ τυπτομένη	τὸ τυπτόμενον
τοῦ τυπτομένου	τῆς τυπτομένης	τοῦ τυπτομένου.

Παρακείμενος.

ὁ τετυμμένος	ἡ τετυμμένη	τὸ τετυμμένον
τοῦ τετυμμένου	τῆς τετυμμένης	τοῦ τετυμμένου.

Μετ' ὀλίγον Μέλλων.

ὁ τετυψόμενος	ἡ τετυψομένη	τὸ τετυψόμενον
τοῦ τετυψομένου	τῆς τετυψομένης	τοῦ τετυψομένου.

Ἄοριστος α'.

ὁ τυφθεῖς	ἡ τυφθεῖσα	τὸ τυφθέν
τοῦ τυφθέντος	τῆς τυφθείσης	τοῦ τυφθέντος.

Μέλλων α'.

ὁ τυφθησόμενος	ἡ τυφθησομένη	τὸ τυφθησόμενον
τοῦ τυφθησομένου	τῆς τυφθησομένης	τοῦ τυφθησομένου.

Ἄοριστος β'.

ὁ τυπεῖς	ἡ τυπεῖσα	τὸ τυπέν
τοῦ τυπέντος	τῆς τυπείσσης	τοῦ τυπέντος.

Μέλλων β'.

ὁ τυπησόμενος	ἡ τυπησομένη	τὸ τυπησόμενον
τοῦ τυπησομένου	τῆς τυπησομένης	τοῦ τυπησομένου.

ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ.

τῶν εἰς ΕΩ.

Ἄοριστὴ.

Ἐνεστώς.

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
ποιέομαι	ποιούμαι	ποιεόμεθον	ποιούμεθον
ποιέη	ποιῆ	ποιέεθον	ποιεῖσθον
ποιέεται	ποιεῖται	ποιέεσθον	ποιεῖσθον

Πληθυντικός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
ποιεόμεθα	ποιούμεθα
ποιέεσθε	ποιεῖσθε
ποιέονται	ποιοῦνται.

Παρατατικός.

Ἐνικός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
ἐποιεόμην	ἐποιούμην
ἐποιέου	ἐποιού
ἐποιέετο	ἐποιεῖτο

Δυϊκός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
ἐποιεόμεθον	ἐποιούμεθον
ἐποιέεσθον	ἐποιεῖσθον
ἐποιεέσθην	ἐποιεῖσθην

Πληθυντικός

Ἄσυναίρετον	Συνηρημένον.
ἐποιεόμεθα	ἐποιούμεθα
ἐποιέεσθε	ἐποιεῖσθε
ἐποιέοντο	ἐποιοῦντο.

Παρακείμενος

πεποίημαι (1).

Ὑπερσυντελικός. ἐπεποιήμην.

Μετ' ὀλίγον Μέλλων. πεποιήσομαι

Ἄόριστος ἐποιήθην.

Μέλλων. ποιηθήσομαι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

ποιέου	ποιού	ποιέεσθον	ποιεῖσθον
ποιέεσθω	ποιεῖσθω	ποιεέσθων	ποιεῖσθων

Πληθυντικός.

ποιέεσθε	ποιεῖσθε
ποιεέσθωσαν	ποιεῖσθωσαν.

(1) Οἱ ἄσυναίρετοι χρόνοι κλίνονται, ὡς εἰς τὰ βαρύτενα· διὰ τοῦτο γράφομεν μόνον τὸ πρῶτον πρόσωπον αὐτῶν, ὡς εἰς τὴν ἐνεργητικὴν φωνήν, ὑψίζοντες εἰς τὸν μαθητὴν τὰ λοιπὰ.

Παρακείμενος πεποίησο.
 Ἄοριστος ποιήθητι.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
ποιεοίμην	ποιοίμην	ποιεοίμεθον	ποιοίμεθον
ποιέοιο	ποιῶ	ποιέοισθον	ποιῶσθον
ποιέοιτο	ποιῶτο	ποιέοισθην	ποιῶσθην

Πληθυντικός.

Ἄσυναίρετον	Συνηρημένον.
ποιεοίμεθα	ποιοίμεθα
ποιέοισθε	ποιῶσθε
ποιέοιντο	ποιῶντο.

Παρακείμενος.

Ἐνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
πεποιήμην [1]	πεποιήμεθον	πεποιήμεθα
πεποιῆο	πεποιῆσθον	πεποιῆσθε
πεποιῆτο	πεποιῆσθην	πεποιῆντο.
Μετ' ὀλίγον Μέλλων.		πεποιησοίμην.
Ἄοριστος		ποιηθείην.
Μέλλων		ποιηθησοίμην.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

ποιέωμαι	ποιῶμαι	ποιεώμεθον	ποιῶμεθον
ποιέη	ποιῆ	ποιέησθον	ποιῆσθον
ποιέηται	ποιῆται	ποιέησθον	ποιῆσθον

(1) Εἰς τὸ χαρακτηριστικὸν φωνῆν η ἢ ω προστίθενται αἱ καταλήξεις μ η ν, ο, τ ο τὸ δὲ εἰ τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς εὐκτικῆς ὑπογράφεται. Οὕτω μεμνημην (Ἰλ. ὦ, 745) μεμνηῆτο (Ἀριστοφ. Πλ. 992, Πλάτ. Πολιτ. ζ', Σελ. 134)· κελῆο (Σοφοκλ. Φιλ., 119)· κελῆμεθα (Ἀριστοφ. Λυσ. 253). Ἐὰν τὸ χαρακτηριστικὸν ᾖ ναυ, ἦι, ἐκταίνεται εἰς τὴν εὐκτικὴν, συναϊρούμενον τρόπον τινὰ μετ' ὃ χαρακτηριστικὸν εἰ τῆς εὐκτικῆς, καθὼς, λελεῦτο (Ὀδυσ. σ', 237).

ποιεώμεθα	ποιώμεθα
ποιήσθε	ποιήθητε
ποιέωνται	ποιῶνται.

Παρακείμενος.

Ἐνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
πεποιῶμαι	πεποιώμεθον	πεποιώμεθα
πεποιῆ	πεποιήσθον	πεποιήσθε
πεποιήται	πεποιήσθον	πεποιῶνται.

Ἄοριστος . . . ποιηθῶ.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐνεστώς ποιέεσθαι | ποιεῖσθαι.

Παρακείμενος πεποιήσθαι.

Μετ' ὀλίγον Μέλλων πεποιήσεσθαι.

Ἄοριστος ποιηθήναι.

Μέλλων ποιηθήσεσθαι

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

Ἄρσενικόν.		Θηλυκόν.	
Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
ὁ ποιεόμενος	ποιούμενος	ἡ ποιεομένη	ποιουμένη
τοῦ ποιεομένου	ποιουμένου	τῆς ποιεομένης	ποιουμένης

Οὐδέτερον.

Ἄσυναίρετον. Συνηρημένον.

τὸ ποιεόμενον	ποιούμενον
τοῦ ποιεομένου	ποιουμένου

Παρακείμενος ὁ πεποιημένος.

Μετ' ὀλίγον Μέλλων ὁ πεποιησόμενος.

Ἄοριστος ὁ ποιηθείς.

Μέλλων ὁ ποιηθησόμενος

ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΩ

᾽ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἐνικός.			Δυϊκός.
Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
τιμάομαι	τιμῶμαι	τιμάομεθον	τιμώμεθον
τιμάη	τιμᾶ	τιμάεσθον	τιμᾶσθον
τιμάεται	τιμᾶται	τιμάεσθον	τιμᾶσθον

Πληθυντικός

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
τιμάμεθα	τιμώμεθα
τιμάεσθε	τιμᾶσθε.
τιμάονται	τιμῶνται

Παρατατικός.

ἐτιμάομεν	ἐτιμώομεν	ἐτιμάομεθον	ἐτιμώομεθον
ἐτιμάου	ἐτιμῶ	ἐτιμάεσθον	ἐτιμᾶσθον
ἐτοιμάετο	ἐτιμᾶτο	ἐτιμάεσθην	ἐτιμάσθην
	ἐτιμαώμεθα	ἐτιμώμεθα	
	ἐτιμάεσθε	ἐτιμᾶσθε	
	ἐτιμάοντο	ἐτιμῶντο.	

Παρακείμενος	τετίμημαι
Ἑπεσυντλιτικός	ἐτετιμήμην
Μετ' ὀλίγον Μέλλω	τετιμήσομαι.
Ἄοριστος	ἐτιμήθην.
Μέλλων	τιμηθήσομαι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τιμάου	τιμῶ	τιμάεσθον	τιμᾶσθον
τιμάεσθω	τιμάσθω	τιμάεσθων	τιμάσθων
	τιμάεσθε	τιμᾶσθε	
	τιμάεσθωσαν	τιμάσθωσαν.	

Παρακείμενος	τετίμησο.
Ἄοριστος	τιμήθητι.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἐνικός.		Δυτικός.	
Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
τοιμασίμην	τιμώμην	τοιμασίμεθον	τιμώμεθον
τοιμάοιο	τιμῶο	τοιμάοισθον	τιμῶσθον
τιμάοιτο	τιμῶτο	τοιμασίσθην	τιμώσθην

Πληθυντικός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
τιμαίμεθα	τιμώμεθα
τιμάσθε	τιμῶσθε
τιμάονται	τιμῶντο.

Παρακείμενος	τετιμήμεν (1).
Μετ' ὀλίγον Μέλλων	τετιμησοίμεν.
Ἄοριτος	τιμηθείη.
Μέλλων	τιμηθησοίμεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τιμάωμαι	τιμῶμαι	τιμαώμεθον	τιμώμεθον
τιμάη	τιμᾶ	τιμάησθον	τιμᾶσθον
τιμάηται	τιμᾶται	τιμάησθον	τιμᾶσθον
	τιμαώμεθα	τιμώμεθα	
	τιμάησθε	τιμᾶσθε	
	τιμάωνται	τιμῶνται.	

Παρακείμενος	τετιμῶμαι (2).
Ἄοριτος	τιμηθῶ.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἐνεστώς	τιμάεσθαι τιμᾶσθαι
Παρακείμενος	τετιμηῆσθαι.
Μετ' ὀλίγον Μέλλων	τετιμήσεσθαι.
Ἄοριτος	τιμηθῆναι.
Μέλλων	τιμηθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

Ἀρσενικόν.		Θηλυκόν.	
Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
ὁ τιμαόμενος	τιμώμενος	ἡ τιμαομένη	τιμωμένη
τοῦ τιμαομένου	τιμωμένου	τῆς τιμαομένης	τιμωμένης.

(1) Ἐν ἄλλοις, ὡς εἰς τὸν παρακείμενον Πεποιημένην.

(2) Ἐν ἄλλοις, ὡς εἰς τὸν παρακείμενον πεποιῶμαι.

Οὐδέτερον.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
τὸ τιμαζόμενον	τιμώμενον
τοῦ τιμαζομένου	τιμωμένου.

Παρακείμενος ὁ τετιμημένος.
 Μετ' ὀλίγον Μέλλων. ὁ τετιμησόμενος.
 Ἄοριστος ὁ τιμηθείς.
 Μέλλων ὁ τιμηθησόμενος.

Τῶν εἰς Ο Ω.

Ὅριστική.

Ἐνεστώς.

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
Χρυσόμαι	χρυσοῦμαι	χρυσόμεθον	χρυσούμεθον
χρυσή	χρυσοῖ	χρυσέσθον	χρυσοῦσθον
χρυσόεται	χρυσοῦται	χρυσέσθον	χρυσοῦσθον

Πληθυντικός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
χρυσόμεθα	χρυσούμεθα
χρυσέσθε	χρυσοῦσθε
χρυσόνται	χρυσοῦνται.

Παρατατικός.

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
ἐχρυσόμην	ἐχρυσούμην	ἐχρυσόμεθον	ἐχρυσούμεθον
ἐχρυσόου	ἐχρυσοῦ	ἐχρυσέσθον	ἐχρυσοῦσθον
ἐχρυσόετο	ἐχρυσοῦτο	ἐχρυσέσθη	ἐχρυσοῦσθη

Πληθυντικός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
ἐχρυσόμεθα	ἐχρυσούμεθα
ἐχρυσέσθε	ἐχρυσοῦσθε
ἐχρυσόντο	ἐχρυσοῦντο.